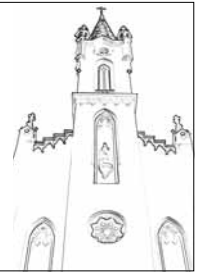

Regina Krónika

reginamundi.hu

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja
XII. évfolyam 12. szám 2011. december 4.

Kegyelemben gazdag karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt kívánunk kedves olvasóinknak!

A jászol a hit bölcsője

„Azokban a napokban történt, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. Ez az első Összeírás Quirinius, Szíria helytartója alatt volt. Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. József is fölment Galilea Názáret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt.

Ott-tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje. Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta, és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.” (Lk 1,1–7)

Máriának a legszegényebb helyen kellett világra hozni gyermekét, egy barlanglakásban, ahol a pásztorok állataikkal együtt laktak. Mivel nem volt bölcső, a gyermeket jászolba fektette, friss, puha szénára. Az újszülöttet Jézusnak nevezték.

Honnan származik a „Jézus” név? A Jehosua vagy Józsuá héber név görögös formája, az Újszövetség ugyanis görög nyelven íródott. Az ókorban a neveknek jelentésük volt, ezért a névadásnak is nagyobb jelentőséget tulajdonítottak, mint ma.

A „Jézus” név jelentése: Isten megszabadít. A Biblia feljegyzése szerint Jézus nem véletlenül kapta ezt a nevet, hanem születése előtt isteni utasítás szölt álmában nevelőapjához, Józsefhez: Mária „fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.” (Mt 1,21)

A gyermek jóval több, mint egy kiváló emberi lény, és ténylegesen Ő maga az Isten fia. Akkori viszonyok között

is rendkívül szegényes volt a születése. Jászol volt a bölcsője, és az a férfi, akit természetes apjának hittek a pásztorok, egyszerű mesterember, ács volt. Egy ilyen férfi csak a pásztorok előtt tűnhetett valakinek, mivel pásztornak lenni – az akkori zsidó gondolkodás szerint – annyit jelentett, hogy valaki a legalacsonyabb, legpóriásabb osztályba tartozott.

Simon András: Szent család

Ezek a pásztozemberek felismerték a gyermekben az Isten fiát, mivel az angyalok ezt közölték velük. Ők látták meg elsőnek Jézust, és hittek benne. Valószínű, hogy ajándékokat is vittek Neki és szüleinek.

A Messiás – bármennyire is több volt, mint csupán egy ember – földi halandóként érkezett hozzánk. Ennek maradt örök bizonyítéka a karácsony hangulata, ami először a betlehemi jászol körül lett valóság. Természetesen volt sok más is abban a képben, amit Máté és Lukács írt a Megváltó eljövételéről. Szövegeik tele vannak ószövetségi utalásokkal, melyek

igazolják, hogy a betlehemi hangulat nem merő hangulat csupán, hanem végtelenül komoly realitás.

A hit lényege az, ami mindig is volt és lesz, azaz, hogy a jászolban fekvő Kisdéd magának Istennek Fia, tehát maga az Isten, akinek minden lehetséges.

Teremtő jött közénk, Kisdéd formájában, nem sokkal több, mint kétezer évvel ezelőtt. Csak a Teremtő tudta azt a hitet megteremtteni, amin a pokol kapui hiába próbálnak erőt venni. De ezt a hitet csak azokba plántálja, akik a Gyermekek példáján felbuzdulva hajlandók gyermekké lenni, hogy így – és egyedül így – bejussanak Isten országába.

Iváncsi Balázs

(Harangszó 2010. december)

Juhász Gyula:
Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécses ragyog.
Mosolygón álmódoznak
A barokk angyalok.

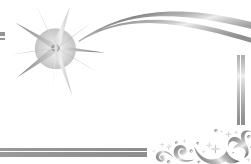
A gyertyák rendre gyúlnak,
A ministráns gyerek
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifjú pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derűs hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ő gyönyörű gyerekség,
Ő boldog Betlehem!

Csendet!!!

Nincs a világon még egy olyan élethelyzet, melyre az ember ennyire vágyakozna. Ugyanakkor a természeti csapásokon kívül nem is fél jobban semmi mástól, mint a csendtől. Hiszen ha figyelünk, azonnal rajtakapjuk magunkat: fogjuk a fejünket, micsoda láрма, sehol egy kis csend, nyugalom! Aztán hazaérünk, becsukjuk magunk mögött a lakás ajtaját, kívül hagyjuk a forgatagot, és reflex-szerűen egy tévé távkezelő, vagy rádió, magnó bekapcsoló gombjára téved a kezünk. Mindegy, hogy mi, csak szóljon. Mert nem szeretjük a zajt, a forgatagot, nyüzsgést, már zsibbad tőle a fejünk, de a csend, az elviselhetetlen. Amikor nem szól hozzánk senki, amikor nem áradnak hang-ingerek felénk, akkor valami rejtett félelem vesz erőt rajtunk.

Pedig ezt a szörnyű félelmet kellene egyszer legyőzni! Hogyan? A csendben! És itt nem is egészen a fizikai csendre gondolok igazán, mert az tényleg nehezen kivitelezhető, de a lelki csend, amely termékeny, ami megnyit valami, vagy éppen Valaki felé, az nélkülözhetetlen. Olvastam, hogy Teréz anya a napi munkája előtt minden nap egy órát térdelt az Oltárszentség előtt. Nem azt írta a cikk írója, hogy imádkozott, hanem térdelt. Mi a különbség? Óriási!

Az az élethelyzet, amikor az embernek sikerül kizárni a külvilág zaját, lecsitítja a gondolatait, és nem azon tör a fejét, hogy hogyan tovább, ez nagyon termékeny tud lenni. Igaz, megteremteni ezt a pillanatot, vagy pillanatokat nagyon nehéz gyakorlat. Az első ilyen pillanat elérése hihetetlenül nehéz.

A keleti misztikus vallások sem véletlenül fordítanak erre a különleges „kiüresedésre” olyan hatalmas gondot. Ha ezt egyszer valaki megtapasztalja, átéli, gyakorolja, az egészen más emberként tér vissza a világba övéi közé.

A keresztény embernek pedig, ha lehet, még nagyobb szüksége van erre a kiüresedésre, amikor megszűnik a körülötte való világ, megszűnnek a gondolatai, megszűnik maga is és átadja magát

Valakinek. Nem imádkozik! Nem olvas, vagy mond imát, hanem csendben van!

Borzasztó hallani egy szentségimádás alkalmával ezeket a különös hangokat, amiket az emberek hangtalan imával töltenek, amelyből csak halk „spss” hallatszik. Pedig ha egy kicsit csendben tudnánk lenni, az elénk kitett Úrra figyelni...!

Egy pap mondta ezt a megdöbbentő kijelentést: az ördög néha az imádságainkat használja fel arra, hogy ne figyeljünk Istenre. Szörnyű, de sajnós igaz. Letérdelünk, aztán csak mondjuk, mondjuk, mondjuk, míg a Másik, az Egyetlen nem jut szóhoz.

Nem véletlen, hogy Mózes felment a hegyre, amikor az Úrral akart találkozni. Nem volt semmi zavaró körülötte, hisz a pusztában kősziklákon mi bámulni való van? Jézus az Olajfák hegyén beszélgetett az Atyával, majd jött vissza a tanítványok közé, azzal a biztos tudással, hogy mi az Atya akarata, mit kell a következőkben tennie.

Próbáljuk meg! Nagyon nehéz, de próbáljuk! Letérdelünk, csendben elmondjuk: itt vagyok, Uram! Nem, mint ha nem venné észre. Azután semmire, senkire nem gondolunk. Egyszer csak, ha nem is előszörre, tizedszerre megszületik az a picit, az az ezerszer áldott szent pillanat, amikor meghalljuk az Úr szavát. S ha egyszer ez a pillanat megszületik, elértük, törekedjünk máskor is erre, de már ismerjük az utat. És ha meghalljuk azt az áldott suttogást, amire mindennél nagyobb szükségünk van, másként nézünk a másik emberre és a körülöttünk forgó világra.

Hogyan lehet ezt elérni? Némi technikai segítséget nyújt Varga László nemrég megjelent kis könyvecskéje, mely a Szentségimádáshoz – az igazi szentségimádáshoz – nyújt útmutatást, ad gyakorlati tanácsokat.

Addig is, míg ezt a kis füzetet végigélmeledjük, törekedjünk megteremteni magunkban az igazi CSENDET!!!

Jelenleg advent idejét éljük, amely időszaknak legnagyobb kincse a csend. Olvassuk el Teréz anya gondolatait a csendről:

A csend gyümölcse az ima
Az ima gyümölcse a hit
A hit gyümölcse a szeretet
A szeretet gyümölcse a szolgálat
A szolgálat gyümölcse a béke.

Milyen a gyümölcse?

- Szolgálni? Ki akar ma szolga lenni?
Ma már egészen más időket élünk, és sajnálom azokat, akikben még ilyen gondolat fordul meg. Miattuk olyan még a világ, amilyen.
- Szeretet? Hát az olyasféle érzelmi megnyilvánulás, ami nagyon szép, és jó, ha van, persze attól függ, hogy ki az, aki beszél róla; hogy igazat mond-e? Meg hát hogy meddig tart?
- Hit? Ebben a világban? Ugyan már... Szép lenne, ha volna, de senki sem beszél erről, senki sem él úgy, mint aki hinne is valamiben.
- Ima? Attól függ, hogy van-e szükség rá. Ha igen, akkor jól jön, ha nem, akkor meg minek? Tudom, hogy Isten megsegít, s az elég nekem.
- Csend? A mai világban? Nincs időm rá. S ha csend venne körül, az engem bizony eléggé zavarna, mert az nem jó. Inkább bekapcsolok valamit, vagy valamivel lefoglalom magamat, mert a csend, az nagyon kínos...
- Hogy is van a mondás? A fát gyümölcsseiről lehet megismerni. Önmagunkat akkor, ha tükörbe nézünk, vagy ha hagyjuk, hogy valaki tükröt állítson elénk.
- Isten nem harsogja át a mi zajainkat. Ha a csendre és a tisztaságra intem a lelkemet, akkor eljutok ahhoz, akinek értékes vagyok. Ebben az értékben egy gyönyörűséges párbeszéd alakul ki, amit imának nevezünk. Az ima által megszületik bennünk a feltétel nélküli ráhagyatkozás, a

Ky

bizalom és a hit. A hit pedig sokkal mélyebb, mint gondolnánk. Ebben a mélységben leírhatatlan szeretet lakozik, amely arra indít, hogy másokkal jól tegyünk, a viszonzás elvárása nélkül.

- Most már kezdem érteni, amit Boldog Kalkuttai Teréz anya mond: A csend gyümölcse az ima. Az imádság gyümölcse a hit. A hit gyümölcse a szeretet. A szeretet gyümölcse a szolgálat.

(Fr. Anaklét OFM)

A TEMPLOM FELSZENTELÉSÉNEK ÜNNEPE

December 8. Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának az ünnepe.
Templomunkban szentségimádási nap, és a templom felszentelésének az ünnepe.

Reggel 6 órakor: hajnali szentmise, a zsolozsmából a reggeli dicséret, szentségkítétel.

A templom egész nap nyitva! Térjünk be szentségimádásra!

Délután 3-kor a Rózsafüzér Társulat imaórája

Délután 4 órakor a karitászcsoporthoz imaórája.

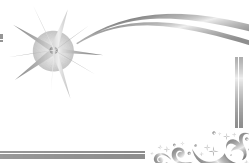
Délután 5 órakor: szentóra, szentségkítétel.

Este 6 órakor: ünnepi szentmise.

Gyónási lehetőség reggel 7-től 8 óráig!

Karácsonyi gondolatok

Motto: Ne féljete! Ime nagy örömet adok tudtul Nektek és ez lesz majd az egész népnek. Ma született a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában.

„Általános a panasz, hogy elprofanizálódik a Karácsony: a posta millió szám viszi a lapokat és a csomagokat, áruházaink és üzleteink óriási forgalmat bonyolítanak le a karácsonyi vásárokon, az otthonokat pedig felveri a gond, az izgatottság és a fáradtság, amelyek éppen azt veszik el a karácsonyból, ami abban a leglényegesebb: a meghittséget, a nyugalmat és a csendes örömet.” – írta Belon Gellért közel negyven évvel ezelőtt.

Ezekben az években indul hódító útjára a globalizáció, kezdetét veszi az individualizmus térhódítása, elemeire kezd szétesni a társadalom, mint közösség, kezdetét veszi az elidegenedés.

„Az Istentől elidegenedő és a mítosz-talanságba menekülő ember önmagától is elidegenedik, az embertársairól nem is beszélve; és a szentet a profánnal felcserélő emberiség saját világának rabja lesz.

Mit tapasztalunk ma?

Az Istentől való elfordulás drámai méreteket öltött, legyen az – papírforma szerint – a katolikus, az evangélikus, vagy a református egyházhoz tartozó személy.

Elhatalmasodott az önzés, a másik fél legyőzése, akár nemtelen eszközökkel is. Ez kicsiben ember és ember, család és család, testvér és testvér között jelen van, hogy kicsúcsosodjon társadalmi, sőt nemzetközi méretekben is.

A liberális globalizmus hívei fennen hirdetik: Légy ügyesebb, furfangosabb a másikonál, ne akadj fenn az erkölcs normáin! Szemesnek áll a világ, ne törődj a lemaradókkal, neved ki az elbukókat! Élvezd az életet, facsard ki a gyönyörök utolsó cseppjeit is!

A fiataloké a jövő, harsogja a propaganda, s ki is szipolyozza őket a multinacionális nagytőke, s egyre szaporodik a kiégett, kizsigerelt 40-50 éves munkanélküliek száma.

E kiterő után kanyarodjunk vissza magához karácsonyhoz, a szeretet, a béke, a családi együttlét ünnepéhez.

A szenteste még megmaradt családi keretek között, de azt láthatjuk, hogy olyan „arénavá” vált, ahol a gyermek kegyeiért küzdő szülők és nagyszülők egymást túllicitálva drágábbnál drágább ajándékkal rukkolnak elő. Vajon hány alkalommal fordul elő, hogy a megajándékozott, vagy megajándékozottak a csillogó, villogó, gügyögő, mozgó játékcsoodák helyett egy egyszerű kockát, vagy a porcelánbaba helyett egy kicsi rongybabát tekint igazi ajándéknak?

Kedves szülők, nagyszülők!

Gondoljátok végig az alábbi kérdéseket:

- Van-e igény arra, hogy a szentestét katolikusként ünnepeljük meg?
- Tudunk-e együtt imádkozni a gyermekgyógyítás után?
- Tudunk-e ünneplő lélekkel karácsonyi énekeket énekelni?
- Tudunk-e egymásnak lelki örömet szerezni?
- Tudunk-e bocsánatot kérni és megbocsátani?
- Sugározza-e a karácsonyest az együttlétet a szeretetben?
- Meg tudjuk-e találni karácsony misztériumát?

Ha ezekre pozitív választ tudunk adni, akkor már megsejtjük, miért kell életünket a béke, a szeretet, az igazság, a szolidaritás, az empátia szellemiségében megszervezni és élni.

Karácsony szent éjszakáján nem a Mindenható, az utolsó ítéletet kihirdető Krisztus jött közénk, hanem az Isten, mint szeretet.

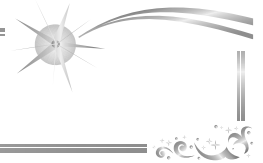
Egyet ne felejtünk el! Ajándékot lehet vásárolni, de szeretetet csak szertettel lehet ajándékozni.

Minden kedves olvasómnak kegyelemteljes, békés karácsonyt kívánok.

Tölgyes József

Nem csak gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

Pár napja megcsörrent az órámon a telefonom. Nem szeretem az ilyen helyzetet, mindenkit kizökkent, percekre megzavarja a tanóra rendjét, nyugalalmát. Ám most szándékosan hagytam bekapcsolva a készüléket. Elnézést is kértem előre a diákoktól, mondván, hogy anyósom váratlanul kórházba került, fontos üzenetet várok, ne haragudjanak, de kénytelen leszek a telefont felvenni. Csöndben, türelmesen hallgattak, amíg befejeződött a beszélgetés, majd néhányan udvariasan érdeklődtek, hogy nincs-e nagyobb baj, majd újra minden fejecske a füzet fölé hajolt. Csak egy kíváncsi, döbrent szempár tapadt még rám, egy kisfiú keze lendült a magasba. Azt hittem, a házi feladatához vár tőlem segítséget, de amikor felszólítottam, legnagyobb meglepetésemre ezt kérdezte leplezetlen gyermeki őszinteséggel: „*Ma-ga szereti az anyósát?*” A kérdés nem érdeklődéssel, inkább csodálkozással, hitetlenkedéssel és némi rosszállással volt teljes – az bujkált a szavak mögött, hogy ugyan bizony, miféle különös csodabogár lehet az, aki ennyire aggódik, ha az anyósa kórházba kerül. Ránéztem kis tanítványomra, és mosolyogva válaszoltam neki: „*Igen, én szeretem és tisztetem az anyósomat.*” „*Hát, ez manapság nagyon ritka!*” – érkezett a gyors, határozott, el-lentmondást nem tűrő válasz. Pár szót még akartam szólni ennek a kisfiúnak összetartozásról, családról. Mesélhettem volna arról, hogy igen, hálával tartozom az anyósomnak azért, mert annak idején gondolkodás nélkül, úgy, mintha ez lett volna a világ legtermészetesebb dolga, a családjába fogadott. Elmagyarázhattam volna, hogy köszönettel tartozom neki azért a rengeteg segítségért, amit gyermekeim nevelésében adott. Elmondhattam volna, hogy legjobban mégis azért szeretem, mert ő nevelte fel nekem a férjemet olyanra, amilyen, s ezért tudok ma boldog családban élni. S mindezek után, hogy még jobban

meglepődjön kis barátom, elárulhat-tam volna neki, hogy én még az előző anyósomat és apósomat is tisztetem, és jó viszonyban vagyunk, hiszen a nagy gyermekeim az ő unokáik. De mire ide jutottam a gondolataimban, addigra rég nem figyeltek senki, éppen kicsöngették, a gyerekek futottak az uzsonnáért, kezdődtek a délutáni szakkörök.

Már sötét volt, amikor hazafelé indultam az iskolából, a falu sűrű ködbe burkolózott, a fákat zúzmara borította. Hiába volt rajtam téli kabát, meleg sál, a délutáni beszélgetés szavai még ott csengtek a fülemben, a lelkem didergett, fázott. Köd, hideg, zúzmara, fagyos tél eleji este, pár nap múlva itt az advent – ez mind-mind azt üzeni, közel már az ünnep. Rajtam mégis nagy szomorúság vett erőt, és nem csak azért, mert aggódtam férjem édesanyjáért, hanem, mert eszembe jutott, hogy az elmúlt időszakban hány hasonló megjegyzést hallottam, hány kirekesztő, kitaszító, szeretetlen, hamis, hazug megnyilvánulást láttam magam körül- és bizony legtöbbször nem oktalan kisgyermek, hanem művelt, intelligens, magukat családszerető embernek tartó felnőttek részéről.

A karácsony a közfelfogás szerint a család ünnepe, s ez a feltételezés nem is alaptalan teljesen, hiszen az első karácsony éjszakáján nem csak Jézus Krisztus, hanem a Szent Család is megszületett. Azon az éjjelen lett Máriából édesanya, Józsefből édesapa, gyermekükkel, a Megváltóval családdá váltak. Manapság azonban a három napos ünnep miről is szól? Sokaknak csak egy kötelezően letudott közös ebédéről, esetleg kínos, feszültséggel teli rokonlátogatásokról, nyűgös ajándékozásról, sok hamis mosolyról, és még hamisabb ölelésekről, idegeskedésről, fáradtságról. Évről-évre csodálkozva hallgatom a karácsonyi sütés-főzés közben, hogy a rádióműsorok jelentős része foglalkozik ebben az időszokban a stressz-kezeléssel, különböző technikákat és praktikákat mutatnak be arra, hogy hogyan töltsük

együtt az ünnepeket házasársunk szüelivel, testvéreivel vagy saját rokonainkkal – akiket papírforma szerint kötelezően szeretnünk kellene, de valójában a hátunk közepére sem kívánjuk őket és ezeket az együttléteket. Pszichológusok hada elemzi az ünnepi összezártságtól szenvedő családtagok lelkiállapotát, az ilyentájt megugró válási statisztikákat, és akinek szakirodalomra van szüksége, bátran válogathat a „*hogyan éljük túl a karácsonyt*” típusú könyvekből. A gyerekek pedig érzik, hogy valami hibádzik. Jó esetben nem torkoltnak a családi összejövetelek ordítózásba, ajtócsapkodásba, sírásba, veszekedésbe (bár ez sem ritka, sajnos). Ám előbb-utóbb így is feltűnik, hogy anyának mindig akkor van mig-rénje, amikor a nagyiékhoz megyünk ebédelni, elkapják a lekicsinylő vagy irigy pillantást, amivel egyik nagynéni a másik ruháját, sminkjét vagy ajándékát méregeti, és nem értik, hogy a másik nagymama mosolya miért nem ugyan-úgy ragyog apára, mint rájuk.

A karácsonyt a szeretet ünnepeként is szokás emlegetni. De vajon szeretjük-e, tiszteljük-e valóban azokat az embereket, akikkel együtt ünnepelünk? Vagy csak a megszokás, a kényszer visz rá, hogy együtt legyünk az évnek ebben a pár jeles napjában? Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy mindez nem lényeges, hogy elég a látszatot megőrizni. Pedig ha legbelül, a lelkünkben nem kerülnek a helyükre a dolgok, akkor az életünkön eluralkodik a káosz, és nem csak az ünnepek idejére... Az anyósvicceken például mindenki jókat mulat még a legjobb családban is, ugye?! Csak azt felejtjük el közben, hogy így kimondva, kimondatlanul szépen megtanítjuk nektek, a gyermekeinknek, hogy az anyós – minden idők anyósa – egy olyan valaki, akit utálni kell, aki rossz, gonosz, akinek kötelező harcba szállni gyermeke házasársával. A közös családi ünnepeken összeszikkasztó szemeknek, az elfojtott indulatoknak, az epés megjegyzéseknek, a rosszul palástolt lekicsinylő,

becsmérlő, lenéző grimaszoknak, a gúnyos félmosolyoknak még ennél is súlyosabb üzenete van. Mégpedig az, hogy aki bekerült, beházasodott a családba, az csak másodrangú ember, az nem is igazán közénk való, az félig-meddig el-lenség.

Nem jól van ez így! Valamit nagyon elrontottunk, mi felnőttek! Tudjátok, mit? Elfelejtettük a szavak jelentését! Pedig milyen egyértelműen és szívhez szólóan mutat rá a magyar nyelv azokra a szép és nehéz döntésekre, melyekkel a házasságkötés, a gyermekek vállalása, a családalapítás jár! Család szavunk helyett például a népnyelv gyakran említi a ház, háznép kifejezést, nem hagyva kétséget afelől, hogy a családba mindenki beletartozik, aki egy fedél alatt él, legyen bár közelebbi vagy távolabbi rokon, édes vagy mostoha, s az is teljesen mindegy, hogy vérségi kötelékek fűzik oda vagy csak beházasodott. Az anyós szóról nem nehéz kitalálni, hogy az anya főnévből lett képezve, éppúgy, ahogy az após az apából. Palócföldön az anyóst anyámasszonynak, az apóst apámuramnak illett szólítani, így fejezve ki a házastárs szüleinek járó mély tiszteletet. Az alföldi nagycsaládokban a gyermektelen fiatalasszonyok hagyományosan kedvesanyámnak szólították anyósukat, első gyermekük megszületése után pedig – amikor az utód által véglegesen bekerültek a közösségbe, a család részeivé váltak – az édesanyám, édesapám megszólítást használták férjük szüleine. A lakodalmi szokások egyik legfontosabb, legszebb mozzanatánál, a menyasszony kikérésénél a lány elbúcsúzott szüleitől, megköszönte felnevelését, ezzel is jelezve, hogy ő mostantól a férjéhez és annak rokonságához tartozik majd. Amikor a vőlegény családjának házához vitte a násznép a kiadott menyasszonyt, szokásban volt a vőlegény édesanyjának süteménnyel, mézzel kínálni jövődő menyét, hogy az élete édes legyen, és a köszöntő versben lányává fogadni őt. Az egybekelő ifjú pár szüleit pedig a mai napig is örömanának, örömapának hívjuk, így utalva afölött érzett boldogságukra, hogy gyermekük megtalálta a társát, akihez immár erősebb szálak kötik majd, mint szüleihez,

testvéreihez. Erről már az Ószövetség is ír: „...elhagyja a férfi apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik...” (Teremtés Könyve 2, 24) Sokat elárul a sorsközösség vállalásáról az is, hogy a nagycsaládba került férfiak gyakran nem sógornak, hanem vótársnak szólították egymást. A család menyecskéi, fiatalasszonyai szépen megosztották egymással az asszonyi terheket, tapasztalatokat, a gyermekágyban fekvő fiatalasszonyról például gyakran asszonysorban lévő unokatestvérei gondoskodtak. Az árván, félárván maradt gyermekeket a meghalt szülő testvérei nevelték fel, s az unokatestvéreket az ország bizonyos vidékein a testvérgyerek kifejezéssel is illették, ami még tisztábban mutatja a szoros kapcsolatot, a felelősséget, ami ebben a viszonyban rejlik.

Így van tehát ennek a rendje, így van ez már évezredek óta elrendelve, elrendezve a lélekben. S bizony, nem jól teszi, aki ellenszegül ezeknek az ősi törvényeknek. Ostoba, aki nem fogadja el, nem fogadja be gyermeke választottját! Így ahelyett, hogy „fia mellé lányt is kapna” vagy fordítva, végül még a sok vetélkedésben, viszálykodásban saját gyermekét, annak bizalmát, ragaszkodását, szeretetét is elveszítheti. Nem túl bölcs dolog az sem, ha valaki folyton méregeti, bírálja, lenézi házastársa szüleit, mert így elveszít egy fontos támaszt, visszautasít sok értékes segítséget. Saját maga dönti le családjá egyik tartópillérét, s ami a legrosszabb szeretett társának és közös gyermekeiknek okoz ezzel mély, fájdalmas sebeket. Persze, már szinte hallom is a „nagyokos” felnőtteket, amint vitába szállnak velem. Hiszen nem volt könnyű a hagyományos paraszti társadalom szigorú regulái, szokásai között élni a hajdani nagycsaládokban. Én is azt gondolom, hogy jó, hogy ma már szabadabban bontakozhatnak ki a személyiségek, s nem kell egy kemény hierarchikus rendben vakon követni az aktuális családfő utasításait. És az is igaz, hogy senkit sem lehet parancsra szeretni. De rendre azért szükség van, és a régi dolgokból sok mindent át lehet menteni, meg lehet őrizni, hogy ne legyen úrrá életünkön teljesen a kaosz. Meg kell tehát tanulnunk – bármilyen

nehezünkre is esik néha – szívből elfogadni és őszintén tisztelni azokat az embereket, akik családunk, rokonságunk, familiánk tagjai! A család a legkülönlegesebb és a legfontosabb közösség. Ha a családokból eltűnik az összefogás, az erő, az egymást támogató, segítő, megértő magatartás, a rend, akkor veszélybe kerülnek nemcsak az egyes emberek, a család tagjai, de az egész társadalom is.

Ádvent van, a várakozás szent ideje. Tudom, nagyon várjátok már a szünetet, a sok szép ajándékot, a meglepetéseket. Kívánom, hogy találjatok a karácsonyfa alatt békében, nyitott szívvel ünneplő családtagokat, rokonokat! Kívánom, hogy a gyertyák fényét is ragyogja túl a szeretet a lelkekben! Kívánok nektek szívből jövő mosolyokat, igaz öleléseket, őszinte beszélgetéseket! Lassan véget ér a 2011-es esztendő is: a Család éve. De a család szerepe holnap is éppilyen fontos lesz. A család az a közösség, amely védelmez, felnevel, táplál, az, amely megtanít az élet törvényeire, megtanít fejet hajtani, félreállni, elfogadni, befogadni, az, amely megtanít egyszerre őrizni a múltat és mindig készen állni a megújulásra. Kívánom nektek, hogy a következő esztendők is mind-mind „a család éve” legyenek az életetekben!

Péti Mária

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert keresztségben újjászülettek:
Orbán-Tóth Szofia (81 éves) október 23-án

...mert az örök hazába költöztek:
Dr. Énekes Zoltánné Tóka Magdolna november 13-án

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna,

Kreschka Miklós

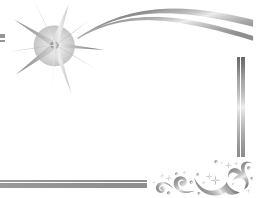
KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzárta: minden hónap 20-án

Márton-napi vígasságok

Aprók Klubja – Játsszóház a Szilágyiban

Megint eltelt egy esztendő! Mintha csak most kezdődött volna, pedig ez már a 6. év, hogy a Szilágyi Keresztény Iskola a Regina Mundi-templom ovismiséjét követően az aprók klubja-játsszóház foglalkozásaira várja az érdeklődőket.

Az első alkalommal 2011. november 12-én, Molnárné Tóth Erzsébet Betti néniel vállaltuk a játsszóház vezetését. Bevallom nem ok nélkül! Osztályunk Szent Márton napra meghívást kapott Hárskútra, ahol egy kedves történetet adtak elő Szent Márton püspök életéről. Az ovismiséte ez alkalommal Domonkos atya (aki Dezső atyát helyettesítette) tartotta, akivel megbeszéltük, hogy a szentbeszéd helyett, a 2. b adja elő az alkalomhoz illő Szent Márton püspök életéről szóló jelenetet. A templom, zsúfolásig megtelt. A szentmise végén valamennyien átmentünk a kisépületbe, a következő esemény helyszínére, ahol kedves, mosolygós felsős kollégáink Vali néni és Viki néni finom teával vártak bennünket. Az osztályban, ahol az előkészített kellékek várták az apró kezeket alig fértünk el. A kicsik és nagyok kíváncsian szemlélődtek, vajon mit készítenek ma? A bemutatkozást kreatív rugalmassággal megoldottuk. Amíg Betti néniel apró titkokat tanítottunk meg a liba báb és fejdísz készítésekor, valamint kiosztottuk a libás színezőket, addig a szülőknek lehetőségük volt Szücs

Attila bácsival, az iskola igazgató-helyettesével és a két leendő elsős tanító néniel Fenesné Máté Andreával valamint Péti Zsuzsanna Klárával, az iskola szokásairól, értékeiről, egyáltalán az iskoláról beszélgetni. Láthatóan a kedves szülőket is érdekelte a libuskák készítése. Szerényen, mint a gyermekeik, segítséget kértek a piros lábak hajtogatásakor, vagy a piros és narancssárga masnik megkötésekor. Egyébként rutinosan használtak minden más eszközt. Zsuzsi néni fotósként is tevékenykedett és akadt egy-két táncos ovisa is (akiknek népi táncot tanít). Andi néni és Attila bácsi csak néhány lépésre jutott a gyermekektől. A sok-sok kérdésre alig győzték a válaszadást. Többnyire fél szemük

ugyan a gyerekeken volt, kezük nekik is a libák készítésével volt elfoglalva. Mindeközben Attila bácsi is igyekezett megörökíteni néhány kész munkát, vagy munkafolyamatot. Nagy örömmel minden kis zugot kihasználta a jelenlevők az ismerkedésre. Egyszer csak látom Viki néni is liba lábat próbál hajtogatni! Közben Betti néni mesét mondott a gyerekeknek és természetesen a libás mese mellé libás ének is tartozott. Amíg az olló, ragasztó segítségével készültek a libuskák, vidáman énekeltek. Szinte már egész libafarmmá alakult az osztály. A gyermekeknek szóló zene kellemes aláfestése volt a családias, vidám, jókedvű beszélgetéseknek. A gyerekek, felnőttek láthatóan jól érezték magukat.

Ahogy írom ezeket a sorokat, újra látom a jókedvű kedves mosolyokat a gyermekek és felnőttek ragyogó arcát, érzem a tea finom illatát. Boldog vagyok, hogy tehettem valamit azért, hogy jól sikerüljön az első aprók klubja - játsszóház és kedvet csináljunk a tanév többi ilyen rendezvényeihez, a Szilágyi Keresztény Iskolához! Köszönjük, hogy elfogadták meghívásunkat, köszönjük, hogy megtisztelték jelenlétükkel és együtt töltötték velünk a szombat délutánjukat.

Neruzsil Klára

XVI. Benedek meghirdette a „Hit évét”

Október 16-án, vasárnap reggel a Szentatya ünnepélyes szentmisét mutatott be a vatikáni Szent Péter bazilikában az új evangelizálók római találkozójának résztvevői számára. A szertartáson meghirdette a „Hit évét”, amely 2012. október 11-én, a II. Vatikáni zsinat megnyitásának 50. évfordulóján kezdődik és 2013. november 24-én, Krisztus Király, a Világegyetem Ura ünnepén ér véget.

A Szentatya azért határozta el a „Hit évének” meghirdetését, hogy az egyház megújult lendülettel teljesítse misszióját. Vezesse ki az embereket a pusztaságból, amelyben gyakran tengődnek, az élet helyei, a Krisztussal való barátság felé. Krisztus ad ugyanis teljes életet nekünk.

A hit éve a kegyelem időszaka lesz és elkötelezettség az Istenhez való mindig teljesebb megtérésre, arra, hogy megerősítsük Istenbe vetett hitünket és örömmel hirdessük Őt korunk embereinek.

XVI. Benedek pápa a bazilika sekrestyéjéből a központi oltárig vezető utat a hívek szeretetteljes tapsának kíséretében a már II. János Pál pápa által is használt kerekéken mozgó, három lépcsős járókereten tette meg. Amint azt P. Federico Lombardi SJ, vatikáni szóvivő már szombaton bejelentette, kizárólag arról van szó, hogy kímélik a pápát, mint ahogy a Szent Péter téren is a pápamobilon jár körbe a szerda délelőtti általános kihallgatások alkalmával.

Homíliájában a Szentatya a vasárnapi olvasmányokhoz fűzte gondolatait. Az egyház küldetését a történelem teológiai értelme szerint kell magyarázni. A korszakváltó események, az egymást követő nagyhatalmak mindig Isten legfőbb uralma alatt állnak; egyetlen földi hatalom sem léphet annak helyébe.

A történelem teológiája az új evangelizáció fontos, alapvető aspektusa, mert a XX. század romboló totalitárius birodalmainak korszaka után, ma az embereknek arra van szükségük,

hogy ismét megtalálják azt a teret és időt átfogó világnézetet, amely valóban szabad és békés.

A Szentatya hangsúlyozta: az evangélium minden misszionáriusa tartsa mindig szem előtt, hogy az Úr Szavával és Lelkével érinti meg a szíveket. Nem mi választjuk ki a hívek közösségének tagjait, hanem Isten hívja meg az embereket a hitre. Az evangelizációnak ahhoz, hogy hatékony legyen, szüksége van a Lélek erejére, ami étellel tölti el Isten Szavának hirdetését és az evangelizálót áthatja azzal a „teljes bizonyossággal”, amelyről Pál Apostol, minden idők legnagyobb evangelizálója szólt.

Az új evangelizálók arra kaptak meghívást, hogy elsőként haladjanak azon az Úton, amely Krisztus, hogy megismertessék másokkal az életet adó evangélium szépségét. Ezen az Úton soha nem haladunk egyedül: a szeretetközösség és a testvériség tapasztalatában részesülünk mindazokkal együtt, akikkel találkozunk, és akikkel megosztjuk Krisztusra és egyházára vonatkozó tapasztalatainkat. A tanúságtétel az igehirdetéssel együtt megnyithatja a szívét mindazoknak, akik az igazságot keresik, hogy megtalálhassák életük értelmét.

Benedek pápa idézte a vasárnapi evangélium szavait: „Adjátok meg (tehát) a császárnak, ami a császáré, Istennek pedig, ami az Istené” (Mt 22,21). Ezt a mondatot nem lehet pusztán a politika területére leszűkíteni. Ha adót kell fizetni a császárnak, mivel a pénzen az ő képmása látható, akkor azt sem feledhetjük, hogy minden ember Isten képmását hordozza magán. Ezért mindnyájan csak Istennek tartozunk életünkkel. Ebben az értelemben az egyház nem korlátozza magát arra, hogy pusztán emlékeztesse az embereket a császári és isteni hatalom, a politika és a vallás közötti szféra helyénvaló megkülönböztetésére.

Az egyház küldetése, csakúgy, mint Krisztusé alapvetően az, hogy szóljon Istenről, legfőbb hatalmáról, hogy min-

denkit, főleg az identitásukat elvesztett keresztényeket emlékeztesse rá: Istennek joga van ahhoz, ami az övé, vagyis joga van életünkhöz.

A pápa végül minden evangelizáló elé Mária példáját állította, aki nem félt attól, hogy „igennel” válaszoljon az Úrnak.

„Tanuljátok meg az Úr Anyjától, aki a mi Anyánk, hogy legyetek alázatosak és ugyanakkor bátrak; egyszerűek és óvatosak; szelídek és erősek; nem a világ erejével, hanem az igazság erejével. Ámen” – fejezte be homíliáját XVI. Benedek pápa.

(forrás: Magyar Kurír)

MEGHÍVÓ

A Regina Mundi Római Katolikus Plébánia nevében a Karitászcsoport tagjai szeretettel hívják és várják az idős házaspárokat és egyedülálló testvéreket egy agapéval egybekötött „karácsonyi előzetes” rendezvényükre.

A rendezvény helyszíne:

Veszprém, Dózsa Gy. u. 9.

(Közösségi ház)

Időpontja:

2011. dec. 17. (szombat) 15 óra

Szükség esetén kérjük, jelezzék (név, cím, telefonszám megadásával) szállítási igényüket!

Jelzésüket leadhatják a templomi Karitás postaládájába (a bejárat előtt balra a persely alatti dobozba) vagy a plébánia címére:

**Regina Mundi
Római Katolikus Plébánia
Karitászcsoport
8200 Veszprém, Dózsa Gy. u. 9.**

Tel.: 88/327-609
(hétfőtől péntekig, 9–12 óráig)

KARITÁSZ-RENDEZVÉNYEK

Karácsony közeledtével Karitászcsoportunk ismételten szeretné az arra rászorulókat támogatni.

Ézért 2011. december 3-án az esti szentmise és 4-én a szentmisék előtt és után a templom folyosóján apró ajándéktárgyakat lehet vásárolni, illetve elvinni az ott elhelyezett perse-lyekbe helyezve pár forintos támogatásukat.

2011. december 10-én az esti szentmise, december 11-én a 9 órai, a 11 órai és az esti szentmisék előtt és után a szokásos tartós élelmiszer gyűjtésünk lesz.

Kérjük, és előre is köszönjük a rászorultak nevében, a testvérek segítő támogatását.

2011. december 17-én 3 órai kezdettel a most már hagyományos karácsonyi agapéra várjuk idős, közösségre vágyó testvéreinket.

Jelentkezésüket és részvételüket szeretettel várjuk.

Stampf Margit
a Karitászcsoport vezetője

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai decemberre:

Általános: Hogy a Föld valamennyi népe egymás ismerete és a kölcsönös tisztelet révén növekedjék az egyetértésben és a békekészenben.

Missziós: Hogy a gyermekek és a fiatalok az evangélium hírnökei legyenek, és hogy emberi méltóságukat mindig tiszteletben tartsuk, és minden erőszaktól és kizsákmányolástól megóvjuk.

Advent folyamán minden hétköznap **hajnali szentmisét** mondunk reggel 6 órakor. A szokásos reggel 7 órai szentmisék elmaradnak. A hajnali szentmise után imádkozzuk el a zsoltószma reggeli dicséretét. **Kedden és csütörtökön dicsőítő ifjúsági ének-zenekar** szolgáltatja a liturgikus zenét. Ezekon a napokon a szentmise után egy szerény agapéval várjuk a kedves testvéreket.

Családi Advent a Szaléziánumban

Gyermekprogramok:

November 26-27. szombat-vasárnap 14.00 - 16.30: Adventi naptár készítése

December 3-4. szombat-vasárnap 14.00 - 16.30: Mikulásváró kiscsizma készítése

December 10-11. szombat-vasárnap 14.00 - 16.30: Luca széke készítés, Luca-napi szokások

December 17-18. szombat-vasárnap 14.00 - 16.30: Karácsonyfadísz készítése

Adventre hangolódás felnőtteknek:

November 26. szombat 15.00: Adventi készülődés
Előadó: Takáts István lelkiigazgató

December 3. szombat 15.00: A megtestesülés titka, az emberré lett Istengyermek
Előadó: László Dezső plébános

December 10. szombat 15.00: Karácsony titka képekben
Előadó: dr. Mosolygó Péter görögkatolikus parókus

December 17. szombat 15.00: Várakozás és érkezés - Advent és karácsony a családban
Előadó: Nagy Károly kanonok

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Programjaink ingyenesen látogathatóak!

SZALÉZIÁNUM, Érsekségi Turisztikai Központ
Bíró-Giczey Ház 8200 Veszprém, Vár utca 31.
Telefon: (88) 580 528 Fax.: (88) 580 529
E-mail: info@szalezianum.hu www.szalezianum.hu

Adventi hétfőéken és december 23-án
hosszabbított nyitvatartással 18 óráig
várjuk kedves látogatóinkat!

Templomunk **karitászcsoportja** december 3-án az esti és 4-én a szentmisék után **adventi vásárt** rendez.

December 10-11-én **tartós élelmiszergyűjtést hirdet**, melyek bevételeit a rászorulókat megsegítésére fordítja.

December 17-én 3 órakor **karácsonyi agapéra** várjuk idős, közösségre vágyó testvéreinket.

December 24-én, délután ½ 4-kor kezdődik a gyermekek és a fiatalok **betlehemes játéka**. Utána a templomot bezárjuk. Éjjel 11 órakor nyitjuk a templomot, ½ 12-től **karácsonyi zenés-énekes áhítat** kezdődik, majd az éjféle szentmise következik.

December 25. karácsony napja, a vasárnap rend szerint tartjuk a szentmiséket. ½ 11-től karácsonyi **zenés-énekes áhítatot** tart a Schola Regina.

December 26. karácsony másnapja. Szintén

a vasárnapi rend szerint lesznek a szentmisék.

December 27-én **János apostol ünnepén** ez évben is megtartjuk az **újbor megáldását** a reggeli szentmise végén.

December 28-án **aproszentek ünnepe**

December 31-én este 6 órakor hálaadó szentmisét tartunk, ennek keretében végezzük a szokásos **év végi beszámolót és hálaadást**.

Január 1-jén, újévkor az Egyházban kiskarácsony, **Szűz Máriát** mint **Isten anyját** ünnepeljük. Együttal a **béke világnapja** is. A vasárnapi rend szerint lesznek a szentmisék.

Hazánkban január 8-án tartjuk **vízkereszt** ünnepét. Aki az ünnephez kapcsolódóan házmegáldást kér, jelentkezzen a plébánián vagy a sekrestyében, hogy alkalmas időpontot egyeztetthessünk.